

До превентивних поліцейських заходів відносяться: перевірка документів, опитування особи, поверхнева перевірка, зупинення транспортного засобу, вимога залишити місце і обмеження доступу та територію, обмеження пересування особи чи транспортного засобу, перевірка дотримання вимог дозвільної системи, застосування технічних заходів, що мають функцію фото та кінозйомки, поліцейське піклування (без особистого огляду).

Примусові заходи адміністративного припинення полягають у застосуванні фізичної сили чи впливу, спеціальних засобів та вогнепальної зброї.

Таким чином, можна констатувати, що законодавець поділяє поліцейські заходи на превентивні та примусові, закріплює порядок та умови їх застосування, зокрема виокремлює спеціальні умови та вимоги застосування, звертаючи особливу увагу на суворий порядок їх використання.

Одержано 18.04.2017

УДК 328.185:343.85

Валентина Володимирівна Подріз,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: д-р юрид. наук, професор Салманова О. Ю.

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ З ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЙНИМ ПРОЯВАМ

Пріоритетним напрямком державної політики на сучасному етапі розвитку нашої держави є запобігання корупційним проявам, які призводять до обмеження прав громадян, завдають величезної шкоди економіці, мають наслідком руйнівний вплив на суспільство і державу, створюють негативний імідж України на міжнародній арені, підривають довіру громадян до всієї системи правоохоронних органів та державних інституцій, сприяють уникненню злочинців від відповідальності.

Не викликає сумніву, що запобігання корупції – це стратегічний напрям антикорупційної політики будь-якої держави, що водночас є складовою процесу протидії злочинності.

Аналізуючи в загальному розумінні поняття державної політики, варто зазначити, що це – соціальний механізм, який складається з визначення загальних суспільних цілей, прийняття державно-управлінських рішень і мобілізації необхідних ресурсів для досягнення поставлених цілей, а також в інституційному аспекті як таку, що містить інститути лідерства, органи влади, норми й правила регламентації політичних дій.

У чинному на сьогоднішній день законі України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII «Про запобігання корупції» зазначено, що корупція – це використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання

неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей.

Щодо корупційних проявів в діяльності державних органів, то базуючись на дослідженнях вчених, можна сформулювати, що корупція – форма протиправної поведінки працівників державного апарату. Це не лише певні діяння, але й система негативних поглядів, переконань, установок, способів мислення, який обумовлює спосіб життя поза антикорупційного правового поля. Метою антикорупційної політики є зниження рівня корупції та забезпечення захисту прав і законних інтересів громадян та суспільства від її негативних наслідків.

Законом України від 14 жовтня 2014 року № 1699-VII «Про засади державної антикорупційної політики (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки» визначено вектор розвитку антикорупційної політики держави на середньострокову перспективу. Виконання Антикорупційної стратегії дасть змогу здійснити невідкладні заходи з проведення антикорупційної реформи:

- забезпечити формування та реалізацію державної антикорупційної політики на основі результатів аналізу достовірних даних про корупцію та чинники, які її обумовлюють,
- запровадити ефективний моніторинг і координацію реалізації антикорупційної політики незалежним спеціалізованим органом із залученням представників громадянського суспільства;
- зменшити вплив корупціогенних ризиків на діяльність органів законодавчої влади, посилити громадський контроль за їхньою діяльністю;
- створити ефективні механізми запобігання корупції, конфлікту інтересів, порушенню етичних стандартів поведінки та забезпечити контроль за дотриманням правил щодо доброчесності особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, іншими особами, утворити з цією метою Національне агентство з питань запобігання корупції тощо.

Можна назвати не один десяток чинників, що зумовлюють поширення корупційної діяльності в країні і низьку ефективність заходів протидії. Але, на думку О. Кальмана, існує один чинник, який і зумовлює прояви всіх інших чинників. Це відсутність жорсткого соціально-правового контролю за діяльністю посадових осіб та їх відповідальністю в умовах демократизації суспільного життя і переходу до ринкових відносин [1].

Як вважають М. Камлик і Є. Невмержицький, значною мірою корупцію стимулює наявність надмірно великого управлінського апарату з необґрунтовано широкими повноваженнями, зокрема розпорядчо-дозвільного змісту, та переважання в ньому, передусім за рахунок керівних посад, службовців старої генерації з консервативною психологією, які не сприймають потреби демократичних перетворень [2, с. 62].

Також на сьогоднішній день найбільш актуальним напрямком державної політики протидії корупції є міжнародне співробітництво в боротьбі з корупцією, з огляду на те, що для корупції, як і для інших видів злочинності, давно не існує національних кордонів. Міжнародні принципи і стандарти протидії корупції встановлені Конвенцією ООН проти корупції від 31.10.2003, у світі існує індекс сприйняття корупції.

Основними напрямками державної антикорупційної політики визначено: запобігання корупції у представницьких органах влади; створення доброчесної публічної служби; запобігання корупції у діяльності органів виконавчої влади; запобігання корупції у сфері державних закупівель; запобігання корупції у судовій системі та органах кримінальної юстиції; запобігання корупції у приватному секторі; доступ до інформації; покарання за корупцію; формування негативного ставлення до корупції. Ефективною антикорупційна політика може бути лише за умов існування реальних та дієвих інструментів протидії корупції, зокрема і на основі інститутів відповідальності та застосування традиційних правоохоронних методів. Тобто подолати корупцію неможливо без невідворотного настання відповідальності за вчинення корупційного правопорушення [3].

Список бібліографічних посилань

1. Кальман О. Місце та значення соціально-правового контролю в системі заходів протидії корупції в Україні. *Вісник прокуратури*. 2001. № 4. С. 90–93.
2. Камлик М. І., Невмержицький Є. В. Корупція в Україні. Київ: Знання, 1998. 186 с.
3. Запобігання і протидія корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування: метод. рек. М-ва юстиції України від 16 жовт. 2013 р. // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0020323-13>.

Одержано 18.04.2017

УДК 340.134(477)

Вікторія Юріївна Цебинога,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Джафарова М. В.

ШТРАФНІ БАЛИ ЯК ВИД АДМІНІСТРАТИВНОГО СТЯГНЕННЯ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ В УКРАЇНІ

Сучасне суспільство та держава знаходяться у процесі побудови демократичної держави та постійно вимагають якісного контролю за додержанням законності, дотримання прав та законних інтересів особи та громадянина, а також підтримання правопорядку в державі. Дані завдання реалізуються за допомогою різних правових засобів та методів, серед яких особливе місце посідає адміністративна відповідальність.